

Arrest

**nr. 340 090 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MEULEWAETER
Loksumstraat 25
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die stelt over de Mexicaanse nationaliteit te beschikken, kwam volgens haar verklaringen op 10 augustus 2024 aan in België en diende op 4 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 2 juli 2025 werd verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 11 september 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Mexico, afkomstig uit Mazatlan (staat Sinaloa). In 2019 werkte u in Guadalajara, maar u besloot terug te keren naar uw geboortestad Mazatlan vanwege de verslechterende gezondheid van uw vader O. M. M. (...). Uw paternale ooms, die niet van u hielden omdat u geboren was uit een affaire, verkondigden dat u alleen voor het geld van uw vader teruggekomen was. De echtgenote van uw vader liet geld en juwelen van uw vader verdwijnen en daarnaast vroegen zowel haar familieleden als de broers van uw vader hem vaak om geld, wat hij ook gaf. Op een keer waren P. (...) en Pt. (...), de broer en het neefje van de echtgenote van uw vader naar het huis waar u met uw vader woonde gekomen om geld te vragen en mocht u het huis niet uit omdat zij buiten stonden te wachten. Vanaf december 2021 werkte u voor het stadsbestuur van Mazatlan op de dienst stedenontwerp en stedenbouw, eerst als assistente en vervolgens als afdelingshoofd. U was onder meer verantwoordelijk voor het uitgeven van bouwvergunningen. Uw baas, de directeur van de dienst duurzame stadsontwikkeling, werkte u tegen. Tegelijk liet hij een niet-professionele interesse in u blijken, door voor te stellen om buiten de werkuren af te spreken, maar u hield de boot af. Uw baas vertelde u dat hij meermaals telefonische doodsb bedreigingen had gekregen. Hierdoor werd u angstig en begon u te beseffen hoe alles in elkaar zat in Mexico. U begon te vermoeden dat er heel was deals onder tafel gebeurden en dat er sprake was van corruptie. Op 15 juli 2024 werd u onrechtmatig ontslagen door uw baas. U had nood aan vakantie en op 5 augustus 2024 verliet u Mexico. U ging naar de Olympische Spelen in Parijs en reisde op 8 augustus door naar België om vrienden te bezoeken. In september of oktober kwam u te weten dat er in uw thuisstaat Sinaloa een drugsoorlog uitgebroken was en las u berichten over een vastgoedboom in Mazatlan die het resultaat was van drugshandel. Op 4 oktober 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw vader overleed in november 2024 na een slepende ziekte. Hij verdiende goed, u was zijn enige dochter en hij had in het verleden reeds vaak gezegd dat u alles zou erven, iets wat hij graag rondbazuinde. Hij liet u twee bankrekeningen en een levensverzekering na.

Bij een terugkeer naar Mexico vreest u dat u afgeperst zal worden omwille van de erfenis van uw vader en dat u niet in de sector van stadsplanning zal kunnen werken vanwege de bedreigingen.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer (kopieën tenzij anders aangegeven): uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart; uw originele geboorteakte; 2 originele uittreksels uit het Mexicaanse strafregister over u persoonlijk; een origineel document met uw registratienummer in het Mexicaanse bevolkingsregister; uw Mexicaanse en Spaanse masterdiploma's; een aanbevelingsbrief voor de universiteit van Barcelona; een mail, flyer, Instagram-post en foto van uw deelname aan het project Greenlab; een artikel over een studiedag rond het klimaat in Mazatlan; de identiteitskaart, originele geboorteakte, originele werkbadge en overlijdensakte van uw vader; een originele levensverzekering en bankcontract op naam van uw vader met u als begunstigde; uw werkbadge van de gemeente Mazatlan; uw ontslagbrief d.d. 17 juli 2024; 2 nieuwsartikels over corruptie op het vlak van landbeheer in Sinaloa; nieuwsartikels en sociale mediaberichten over criminaliteit en verdwijningen in Sinaloa; uw inschrijving bij Actiris; een attest Frans niveau A2.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat uw vrees dat u bedreigd zal worden als u in Mexico in uw favoriete sector van de stadplanning zou werken en dat u afgeperst zal worden omwille van de erfenis van uw vader problemen zijn van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard die geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale

bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts moet vastgesteld worden dat uw vrees een fundamenteel hypothetisch karakter heeft.

Wat betreft de bedreigingen die u vreest omwille van uw werk in Mexico moet er opgemerkt worden dat u in uw functie als afdelingshoofd op de dienst stedenontwerp en stedenbouw van de gemeente Mazatlan zelf nooit bedreigd geweest bent. Evenmin kreeg u ooit het voorstel om u met illegale praktijken in te laten (CGVS, p. 10). U was nooit getuige van de dreigementen die uw baas ontving en baseert u hiervoor enkel op zijn woorden (CGVS, p. 11). Waar u het heeft over corruptie op het vlak van bouwvergunningen – ter illustratie legde u twee nieuwsartikels neer over – moet er vastgesteld worden dat u slechts vermoedens of indicaties heeft, maar geen bewijzen (CGVS, p. 10). Deze vermoedens deelde u enkel met indirecte collega's die aan uw kant stonden en u maakte er nooit officieel melding van (CGVS, p. 11). Uit niets blijkt dan ook dat u in de toekomst omwille van uw vorige job gevisieerd zal worden. Dit beaamt u (CGVS, p. 11). Dat u in de toekomst slachtoffer zou worden van bedreigingen indien u opnieuw in de sector van stadsplanning zou werken, is louter speculatie. Bovendien weerhoudt niets u ervan om met uw kwalificaties in Mexico in een andere sector te werk te vinden, indien u werkelijk gevaar zou lopen in dienst van een lokale overheid. Zo werkte u reeds in een interieurbedrijf. Dat dit niet echt uw ding was (CGVS, p. 11) en dat stadsplanning uw droomjob is (CGVS, p. 16), doet hier geen enkele afbreuk aan.

Hoewel het overlijden van uw vader niet onverwacht kwam (CGVS, p. 3) en hij overal vertelde dat u alles zou erven van hem, hebt u geen enkele concrete indicaties dat u afgeperst zal worden (CGVS, p. 14). Dit ondanks het feit dat u in staat bent om u te informeren over de ontwikkelingen na uw vertrek, aangezien u regelmatig contact heeft met familieleden en vrienden in Mexico (CGVS, p. 5). Evenmin heeft iemand u ooit over de erfenis aangesproken (CGVS, p. 14). U verwees specifiek naar P. (...) en Pt. (...), familieleden van de echtgenote van uw vader, die reeds geld van uw vader kregen en met wie u ooit een ongemakkelijke ontmoeting had, als potentiële afpersers, maar u werd zelf nooit persoonlijk bedreigd of afgeperst door hen (CGVS, p. 13). Dat de familieleden van uw vader hebzuchtig zijn en dat zijn neef vermoedelijk een crimineel is en dat u daarom door hen gevisieerd kan worden, is net zoals uw verklaring dat u op uw vader lijkt en dat dat op zich al een gevaar is (CGVS, p. 14), louter speculatie. Aangezien u verklaarde dat de echtgenote van uw vader net als u 50% van de opbrengst van uw vaders levensverzekering erfde, is het opmerkelijk dat u zelfs niet via tussenpersonen gepoogd heeft om u te informeren of zij reeds met afpersing geconfronteerd werd (CGVS, p. 13). Hoewel u geen goede relatie met haar heeft (CGVS, p. 4), kan er van u redelijkerwijze verwacht worden dat u zich zo goed mogelijk informeert over haar wedervaren, nu zij zich in een gelijkaardige positie als u bevindt. Dat u dat niet gedaan heeft, doet ernstig afbreuk aan de ernst van uw vrees. Er kan voorts nog opgemerkt worden dat uw vader nooit problemen had met afpersers hoewel hij graag met zijn rijkdom uitpakte en Mexico volgens u sinds 2008-2009 zeer onveilig is (CGVS, p. 14). Wat betreft de afpersing waarvan uw moeder slachtoffer werd, blijkt dat zij eenmalig slachtoffer was van onbekende criminelen die haar met een list geld aftrosgelden en dat er geen enkele link is met uw huidige vrees (CGVS, p. 13). Uit het feit uw moeder ooit afgeperst werd, kan dan ook geen vrees in uw hoofde afgeleid worden.

Persoonlijke vermoedens en algemene hypothesen volstaan geenszins om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd, of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico dient in concreto te worden aangetoond, waar u in gebreke blijft.

Tot slot beaamt u dat u zich in geval van afpersing, bedreiging of andere problemen tot de Mexicaanse politie kan wenden (CGVS, p. 15). Uit recente beschikbare informatie blijkt dat de Mexicaanse autoriteiten optreden tegen criminele feiten zoals afpersing. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Wat betreft de artikels en sociale mediaberichten die u neerlegt in verband met criminaliteit en verdwenen personen in Sinaloa, moet er opgemerkt worden hieruit geen geïndividualiseerde vrees afgeleid kan worden. Het is aan u als verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat u omwille van uw risicoprofiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat u wordt blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt, wat u zoals hierboven beargumenteerd, niet gedaan heeft.

Betreffende de algemene veiligheidssituatie in Mexico kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Mexico het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes, maar ook corrupte overheden kunnen betrokken zijn. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Mexico is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat jaarlijks miljoenen Mexicanen zowel naar het buitenland als binnen Mexico reizen en dat Mexico een belangrijke toeristische bestemming is voor miljoenen toeristen. Specifiek voor de stad Mazatlan moet er op gewezen worden dat reizen niet afgeraden worden door de Belgische, Nederlandse of Britse autoriteiten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Mexico actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Noch uw identiteit, familiebanden, studies, werkervaring en het feit dat u de erfgenaam bent van uw vader, staan ter discussie. De artikels en sociale mediaberichten in verband met misdaad, verdwijningen en corruptie in Sinaloa werden hierboven reeds besproken. Uw inschrijving bij Actiris en het attest Frans houden geen verband met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1. Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing geeft verzoekster een inhoudelijke toelichting bij enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen. Vervolgens betoogt zij dat zij door een cumulatie van verschillende risicofactoren – met name haar professionele blootstelling als afdelingshoofd stedenbouw in een corruptiegevoelige publieke functie, haar schijnbare financiële zichtbaarheid door een aangekondigde erfenis, haar familieconnecties met vermoedelijke criminele netwerken, en haar gendergerelateerde kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw met schijnbare financiële middelen in een regio met hoge criminaliteit, en de specifieke veiligheidssituatie in Sinaloa – een reëel en geïndividualiseerd risicoprofiel heeft waardoor zij een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij betoogt dat deze risicofactoren overeenkomstig artikel 48/3, § 2, b) en

artikel 48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet cumulatief moeten worden beoordeeld, en niet afzonderlijk als louter hypothetische elementen mogen worden afgedaan.

2.2. Verzoekster vervolgt dat het CGVS haar nood aan subsidiaire bescherming uitsluitend heeft beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en ten onrechte heeft nagelaten te motiveren waarom niet is voldaan aan artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, terwijl zij een reëel risico loopt het doelwit te worden van systematische en gerichte afpersing dat gepaard gaat met geweld of bedreigingen met geweld, wat als een "*onmenselijke en vernederende behandeling*" in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dient gekwalificeerd te worden, zeker indien het slachtoffer in een situatie van voortdurende angst en kwetsbaarheid wordt geplaatst.

2.3. Verzoekster voert voorts aan dat het CGVS miskent dat zij overeenkomstig artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet een oprechte inspanning heeft geleverd om haar zaak te staven door documenten over criminaliteit in Sinaloa voor te leggen en consistente verklaringen af te leggen over concrete bedreigingen in haar sector en haar specifieke situatie. Het verwijt dat verzoekster zich niet heeft geïnformeerd bij de echtgenote van haar vader over eventuele afpersing getuigt volgens verzoekster van een miskennen van de realiteit, daar dergelijk contact verzoekster juist zou blootstellen aan de familieleden van wie zij vreest dat zij haar middels criminele bendes zouden viseren. Daarenboven zijn corruptie en afpersing inherent moeilijk te bewijzen aangezien deze praktijken kenmerkend verbaal en 'onder tafel' plaatsvinden, hetgeen het CGVS niet in acht heeft genomen bij de beoordeling.

2.4. Verzoekster betoogt dat zij geen beroep kan doen op toereikende staatsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat hoewel het CGVS stelt dat zij zich tot de Mexicaanse politie kan wenden, theoretische beschikbaarheid niet gelijkstaat aan doeltreffende en toegankelijke bescherming. Verzoekster wijst erop dat de staat Sinaloa de thuisbasis is van het Sinaloa-kartel, één van de machtigste criminele organisaties in Mexico, hetgeen enerzijds het risico op systematische afpersing van personen met zichtbare financiële middelen verhoogt en anderzijds de capaciteit van de staat om bescherming te bieden ernstig beperkt. Zij merkt op dat het CGVS zelf erkent dat geweld wijdverspreid is in Mexico, inclusief moorden, ontvoeringen en afpersing, hetgeen wijst op structurele tekortkomingen in het juridisch systeem. De infiltratie van criminele netwerken in overheidsdiensten, zoals blijkt uit de corruptie binnen de dienst waar verzoekster werkte, ondermijnt de doeltreffendheid van de bescherming fundamenteel, aldus verzoekster.

2.5. Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie, stelt verzoekster dat het CGVS miskent dat het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken voor niet essentiële reizen naar de staat Sinaloa afgeraden wordt, en dat het Franse ministerie van buitenlandse zaken formeel afraadt zich naar de staat Sinaloa te begeven behalve om dwingende redenen, waarbij dient te worden benadrukt dat dergelijke reisadviezen worden opgesteld vanuit het perspectief van buitenlandse staatsburgers en niet vanuit het perspectief van Mexicaanse staatsburgers die substantieel vaker het doelwit zijn van crimineel geweld.

2.5. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.6. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster verschillende van de door haar tijdens administratieve procedure neergelegde documenten toe, alsook artikelen over criminaliteit en corruptie in Mexico in het algemeen, en in Sinaloa en Mazatlán in het bijzonder.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier

die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling van het beroep

4.1. Verzoekster heeft de Mexicaanse nationaliteit en verklaart afkomstig te zijn uit Mazatlán, gelegen in de staat Sinaloa. Verzoekster stelt dat zij in december 2021 aan de slag ging bij het stadsbestuur van Mazatlán, op de dienst stedenontwerp en stedenbouw, waar zij aanvankelijk als assistente en nadien als afdelingshoofd werkte en onder meer instond voor het afleveren van bouwvergunningen. Zij verklaart dat haar leidinggevende haar zou hebben verteld dat hij telefonische doodsb bedreigingen ontving, hetgeen haar ertoe bracht vermoedens te ontwikkelen van corruptie en illegale praktijken binnen de dienst. Op 15 juli 2024 werd verzoekster ontslagen. Op 5 augustus 2024 verliet verzoekster Mexico en reisde zij naar Frankrijk, waar zij de Olympische Spelen bijwoonde, en vervolgens naar België om vrienden te bezoeken. In de maanden nadien ontving zij berichten over toenemend drugsgerelateerd geweld en een vastgoedboom in Sinaloa, die zij linkt aan criminele activiteiten. Op 4 oktober 2024 diende zij in België een verzoek om internationale bescherming in. In november 2024 overleed haar vader, van wie zij verklaart de enige dochter te zijn. Verzoekster verklaart dat haar vader tijdens zijn leven herhaaldelijk te kennen gaf dat zij zijn nalatenschap zou erven. Na zijn overlijden werd zij begunstigde van twee bankrekeningen en een levensverzekering. Bij terugkeer naar Mexico vreest verzoekster dat zij zal worden afgeperst omwille van de nalatenschap van haar vader en dat zij niet langer zal kunnen werken in de sector van stadsplanning. Ter staving van haar verzoek legt zij diverse identiteitsdocumenten, diploma's, documenten met betrekking tot haar tewerkstelling, stukken met betrekking tot haar vader en diens nalatenschap en algemene informatie over criminaliteit en corruptie in Sinaloa neer.

4.2. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde redenen voor het indienen van haar verzoek om internationale bescherming betrekking hebben op interpersoonlijke en gemeenrechtelijke criminele feiten zodat zij niet kunnen worden aangemerkt als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster betwist dit ook niet in het verzoekschrift.

4.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster internationale bescherming geweigerd omdat (i) de door verzoekster aangehaalde vrees om bij terugkeer naar Mexico te worden bedreigd of afgeperst omwille van haar werkverleden in de sector van stadsplanning en de nalatenschap van haar vader hypothetisch en speculatief wordt geacht, nu zij zelf verklaart nooit persoonlijk te zijn bedreigd in het kader van haar professionele activiteiten, nooit een concreet voorstel om zich in te laten met illegale praktijken heeft gekregen, nooit getuige is geweest van de dreigementen die haar baas ontving, en geen enkel bewijs voorlegt dat haar bewering dat de afgifte van bouwvergunningen gepaard ging met corruptie kan staven; (ii) verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat zij, indien zij opnieuw in de sector van stadsplanning aan de slag zou gaan, zou worden bedreigd, en dat niets haar belet om, gelet op haar eerdere werkervaring, in Mexico in een andere sector werkzaam te zijn; (iii) de aangehaalde vrees voor afpersing omwille van de erfenis van haar vader evenmin aannemelijk wordt gemaakt, aangezien (a) verzoekster geen enkele concrete indicatie aanbrengt dat zij effectief wordt of zou worden gevisieerd, nooit persoonlijk werd aangesproken of bedreigd, en haar vermoedens uitsluitend steunt op veronderstellingen omtrent de hebzucht of vermeende criminele achtergrond van familieleden; (b) verzoekster nalaat zich actief te informeren over de situatie van de huidige echtgenote van haar vader die zich in een vergelijkbare positie bevindt, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees; (c) de vader van verzoekster nooit problemen heeft gehad met afpersers, hoewel hij graag met zijn rijkdom uitpakte; en (d) de afpersing waar haar moeder het slachtoffer van is geweest een eenmalig feit betrof; (iv) uit haar verklaringen blijkt dat zij zich in geval van problemen tot de Mexicaanse autoriteiten kan wenden en dat uit de beschikbare landeninformatie volgt dat deze autoriteiten optreden tegen criminele feiten zoals afpersing, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij in geval van problemen geen of onvoldoende bescherming zou kunnen verkrijgen; (v) de door verzoekster neergelegde algemene informatie over criminaliteit, corruptie en verdwijningen in de staat Sinaloa geen persoonlijk vrees in haar hoofde aantoonst; (vi) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat, hoewel het geweldsniveau in Mexico hoog is en grotendeels verband houdt met gemeenrechtelijke criminaliteit, er geen sprake is van een gewapend conflict, noch van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet; en (vii) de door verzoekster neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde vaststellingen te weerleggen, nu deze geen verband houden met haar asielmotieven, dan wel louter betrekking hebben op elementen die niet betwist worden, met name haar identiteit, studies, werkervaring en het gegeven dat zij erfgenaam is van haar vader.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij immers steken in het louter volharden in haar relaas, het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een nood aan internationale bescherming, het opwerpen van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

4.4. Waar verzoekster aanvoert dat zij, gelet op een cumulatie van risicofactoren – met name haar professionele functie, vermeende financiële zichtbaarheid, familiale connecties, gendergerelateerde kwetsbaarheid en de algemene veiligheidssituatie – over een risicoprofiel zou beschikken, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband het door haar aangehaalde risico concreet aannemelijk te maken, waar zij, zoals blijkt uit wat volgt, evenwel in gebreke blijft.

Nergens uit de verklaringen van verzoekster blijkt immers dat zij in de jaren voorafgaand aan haar komst naar België werd bedreigd in het kader van haar werkzaamheden als afdelingshoofd op de dienst stedenontwerp en stedenbouw van de gemeente Mazatlán. Zij kreeg nooit een concreet voorstel om zich in te laten met illegale praktijken en was evenmin getuige van de dreigementen die haar leidinggevende beweerdelijk ontving (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 2 juli 2025 (hierna: NPO CGVS), p.10-11). Bovendien verklaarde verzoekster dat zij reeds op 15 juli 2024 werd ontslagen en dus geen professionele activiteiten meer uitoefent die haar zouden blootstellen aan afpersing of bedreigingen door criminele groeperingen. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekster bij een terugkeer naar Mexico zou worden geïsoleerd omwille van haar voormalige beroepswerkzaamheden, hetgeen zij zelf ook bevestigde (NPO CGVS, p. 11).

Wat betreft haar vermeende financiële zichtbaarheid, stelt de Raad vast dat verzoeksters betoog steunt op de bewering dat haar vader tijdens zijn leven zou hebben rondgebazuind dat zij zijn erfgenaam was, doch zij brengt geen enkele concrete aanwijzing bij dat zij daadwerkelijk zou worden geïsoleerd omwille van de nalatenschap van haar vader (NPO CGVS, p. 14). Daarenboven blijkt uit haar verklaringen dat haar vader, hoewel hij graag met zijn rijkdom uitpakte, nooit het voorwerp is geweest van afpersing of andere problemen heeft ondervonden omwille van zijn vermeende welgesteldheid. Voorts blijkt dat de echtgenote van haar vader zich, net als verzoekster, in een vergelijkbare positie bevindt, nu ook zij begunstigde is van een aanzienlijk deel van diens nalatenschap. Verzoekster reikt evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat haar stiefmoeder werd of wordt geïsoleerd omwille van deze nalatenschap. Deze vaststellingen ondergraven dan ook de aannemelijkheid van de door verzoekster geuite bewering dat zij omwille van de nalatenschap van haar vader het reële risico loopt *“het doelwit te worden van systematische en gerichte afpersing dat gepaard gaat met geweld of bedreigingen met geweld.”*

Verzoekster beperkt zich verder tot het formuleren van louter blote beweringen omtrent de mogelijke criminele achtergrond van een familielid van de echtgenote van haar vader. Zij brengt immers geen enkel begin van bewijs aan dat haar bewering dat de broers van haar stiefmoeder criminele banden zou hebben, kan staven. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij nooit persoonlijk bedreigd of afgeperst werd door deze familieleden (NPO CGVS, p. 13).

Daar waar verzoekster nog verwijst naar de situatie van alleenstaande vrouwen met financiële middelen, alsook verwijst naar algemene landeninformatie over criminaliteit, corruptie en onveiligheid in Mexico in het algemeen en in de staat Sinaloa in het bijzonder, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit reële risico op ernstige schade dient - het weze herhaald - *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Nu verzoekster voor geen van de door haar omschreven risicofactoren concrete en op haar persoon betrokken feiten en elementen aanbrengt, toont zij niet aan dat deze factoren, afzonderlijk noch cumulatief beschouwd, volstaan om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

4.5. Waar verzoekster aanvoert dat corruptie en afpersing inherent moeilijk te bewijzen valt, dient erop gewezen te worden dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingsverzoek niet louter wordt afgewezen omwille van het ontbreken van enig begin van bewijs van

mogelijke corruptie bij de afgifte van bouwvergunningen in verzoeksters regio van herkomst, zoals verzoekster tracht te laten uitschijnen. Dit betreft slechts een overtollig motief van de bestreden beslissing. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

4.6. De Raad treedt de commissaris-generaal bij daar waar deze oordeelt dat het uitblijven van enige poging om zich te informeren over de situatie van haar stiefmoeder, die eveneens begunstigde is van de nalatenschap van haar vader, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden vrees voor afpersing. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich zoveel als mogelijk tracht te informeren over de evolutie van haar persoonlijk problemen en het wedervaren van personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden teneinde haar lot bij een eventuele terugkeer terdege te kunnen inschatten. Verzoekster stelt weliswaar dat zij voor het inwinnen van informatie rechtstreeks contact zou moeten opnemen met die familieleden die zij net vreest, doch de Raad ziet niet in, en verzoekster licht dit ook niet toe, waarom zij zich niet, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, via derden zou hebben kunnen informeren over de situatie van de echtgenote van haar vader. Dit klemt des te meer nu verzoekster verklaarde reeds contact te hebben gehad met de nicht van haar stiefmoeder (NPO CGVS, p. 13), en bovendien aangaf regelmatig contact te hebben met haar moeder, haar tante, haar beste vrienden en enkele voormalige collega's (NPO CGVS, p. 5). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster zich niet via deze derden zou hebben kunnen informeren over de situatie waarin haar stiefmoeder zich bevindt.

4.7. Er dient verder op te worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet krachtens dewelke voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij, in geval van afpersing of bedreigingen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Mexico aanwezige beschermingsmodaliteiten. De commissaris-generaal overweegt hierbij als volgt: *“Tot slot beaamt u dat u zich in geval van afpersing, bedreiging of andere problemen tot de Mexicaanse politie kan wenden (CGVS, p. 15). Uit recente beschikbare informatie blijkt dat de Mexicaanse autoriteiten optreden tegen criminele feiten zoals afpersing. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.”*

Met het loutere argument dat de staat Sinaloa de thuisbasis is van het Sinaloa-kartel toont verzoekster niet aan dat de Mexicaanse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om op te treden tegen afpersers, noch dat zij geen redelijke maatregelen treffen ter voorkoming van het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. De Raad wijst er in dit verband op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

4.8. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot haar voorgehouden vrees het slachtoffer te worden van afpersing *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

4.9. In zoverre verzoekster betoogt dat het CGVS haar nood aan subsidiaire bescherming uitsluitend zou hebben beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en zou hebben nagelaten te motiveren waarom niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, a) en b), van dezelfde wet, stelt de Raad vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Uit de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat het CGVS, na te hebben vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde feiten niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, heeft onderzocht of verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op het lijden

van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, en dit voorafgaand aan de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Mexico in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van diezelfde wet. In dat verband wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde vrees voor afpersing en bedreiging een louter hypothetisch en speculatief karakter heeft, niet steunt op concrete, geïndividualiseerde elementen en uitsluitend gebaseerd is op vermoedens, hypothesen en algemene landeninformatie, die niet volstaan om het bestaan van een reëel risico in haar hoofde aannemelijk te maken. Aangezien verzoekster zich voor de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, a), op dezelfde feiten en elementen beroept, kan zij hierop evenmin steunen om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van deze bepaling aannemelijk te maken. Verzoekster heeft bovendien geen andere concrete persoonlijke kenmerken of omstandigheden aangetoond, noch enig concreet element aangevoerd waaruit zou kunnen blijken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op de doodstraf of executie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal kon dan ook *in fine* van de bestreden beslissing met reden besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde *“een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* In acht genomen wat voorafgaat toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing ontoereikend of gebrekking zou zijn gemotiveerd wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

4.10. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig deze wetsbepaling wordt toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Mexico het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Mexico het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes, maar ook corrupte overheden kunnen betrokken zijn. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Mexico is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat jaarlijks miljoenen Mexicanen zowel naar het buitenland als binnen Mexico reizen en dat Mexico een belangrijke toeristische bestemming is voor miljoenen toeristen. Specifiek voor de stad Mazatlan moet er op gewezen worden dat reizen niet afgeraden worden door de Belgische, Nederlandse of Britse autoriteiten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Mexico actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken. Verzoekster verwijst naar algemene landeninformatie over criminaliteit, corruptie en onveiligheid in Mexico in het algemeen en in de staat Sinaloa in het bijzonder, doch toont geenszins aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de artikelen en rapporten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 11 en 16) komt weliswaar naar voren dat er sinds het uitbreken van een conflict tussen twee facties van het Sinaloa-kartel sprake is van een toename in het aantal geregistreerde moorden in de staat Sinaloa. Echter, daargelaten de vraag of de interne strijd binnen dit drugskartel kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie niet blijken

dat het geweld dat deze confrontaties kenmerkt willekeurig van aard is. Verzoeksters betoog dat het CGVS miskent dat reisadviezen worden opgesteld vanuit het perspectief van buitenlandse staatsburgers en niet vanuit het perspectief van Mexicaanse staatsburgers die substantieel vaker het doelwit zijn van crimineel geweld, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat het geweld dat in Mexico plaatsvindt hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, dat crimineel geweld in wezen doelgericht van aard is, en dat dergelijk geweld bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ressorteert.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.11. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoekster niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in geval van terugkeer naar Mexico een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

4.12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS